

มหารัตนบุญสูตร

ที่ นั้น พระมหากัศยปะได้กราบทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระโลกนาถ ภิกษุบางรูปประกาศตนว่าเป็นพระผู้อยู่ป่า ก็ซึ่งผู้ประกาศตนว่าเป็นผู้อยู่ป่านั้น ควรประพฤติปฏิบัติตนฉันใด ยังภิกษุผู้ประกาศตนว่าถือบิณฑบาตเป็นวัตรเล่า เธอควรปฏิบัติตนฉันใด ยังภิกษุผู้ประกาศตนว่า นุ่งห่มแต่บังสุกุลจีวรเล่า เธอควรปฏิบัติตนฉันใด ยังภิกษุผู้ประกาศตนว่า อาศัยอยู่เพียงใต้ต้นไม้เล่า เธอควรปฏิบัติตนฉันใด ยังภิกษุผู้ประกาศตนว่า อาศัยอยู่แต่ตามป่าช้าเล่า เธอควรปฏิบัติตนฉันใด ยังภิกษุผู้ประกาศตนว่า อาศัยอยู่แต่ในที่โล่งเล่า เธอควรปฏิบัติตนฉันใด

พระผู้มีพระภาคตรัสตอบพระมหากัศยปะว่า ภิกษุผู้อยู่ป่า ย่อมยินดีในป่าเปลี่ยวและอาศัยอยู่ที่นั่น ดูกัศยปะ ที่ที่วิเวกหรือเปล่าเปลี่ยวคือที่ที่ไม่มีเสียงดัง ไม่มีทาง ไม่มีเสือ ไม่มีสุนัขป่า ไม่มีนก ไม่มีโจร ไม่มีโคบาล หรือเมฆบาล สถานที่ดังกล่าวเหมาะสมสำหรับสมณะผู้ปฏิบัติธรรม ภิกษุอาศัยอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวดังกล่าวแล้ว ย่อมมุ่งที่การปฏิบัติธรรม

ถ้าภิกษุต้องการอาศัยอยู่ในที่อันวิเวก ควรตรึกในหัวข้อทั้งแปดนี้ คือ

๑. เพื่อละร่างกาย
๒. เพื่อละชีวิต

๓. เพื่อปลดเปลื้องออกจากการครอบครองวัสดุต่าง ๆ

๔. เพื่อออกจากสถานที่อันเป็นที่รักที่ชอบใจ

๕. เพื่อตายบนภูเขา ดุจดั่งกวาง

๖. เพื่อทำกิจของผู้อยู่ป่า ยามเมื่ออยู่ในที่ที่วิเวกและเปล่าเปลี่ยว

๗. เพื่ออาศัยโดยธรรม

๘. เพื่อไม่อยู่ด้วยความทุกข์

ดูกัศยปะ ภิกษุผู้ต้องประสงค์จะอาศัยอยู่ในป่าเปลี่ยว ควรพิจารณาแปดข้อที่กล่าวมาแล้วนั้น แล้วจึงไปอยู่ในป่าเปลี่ยวอันวิเวก

ดูกัศยปะ เมื่อภิกษุผู้ประสงค์จะอาศัยอยู่ในป่าเปลี่ยว ไปถึงที่อันวิเวกแล้ว เธอควรถือตามธรรมของผู้อยู่ป่า และทำใจในอีกแปดข้อนี้ เพื่อแสดงความเมตตาต่อสรรพสัตว์ กล่าวคือเธอเป็นอยู่

๑) เพื่อประโยชน์ของสรรพสัตว์

๒) เพื่อความยินดีของสรรพสัตว์

๓) เพื่อไม่เกลียดโกรธสรรพสัตว์

๔) เพื่อความตรงไปตรงมา

๕) เพื่อไม่แยกแยะหรือเลือกที่รักมักที่ชังในบรรดาสรรพสัตว์

๖) เพื่อเข้ากันได้กับสรรพสัตว์

๗) เพื่อพิจารณาธรรมทั้งหลาย

๘) เพื่อความบริสุทธิ์จิตจลาจล

ดูกัศยปะ เมื่อภิกษุผู้ประสงค์จะอาศัยอยู่ในป่าไปถึงที่อันวิเวกแล้ว เธอพึงตรึกว่า

อาตมะมาถึงที่อันเปล่าเปลี่ยวด้วยตัวคนเดียว โดยปราศจากผู้ติดตาม ไม่ว่าอาตมะจะทำคุณหรือทำโทษก็ตาม ไม่มีใครสั่งสอนหรือว่ากล่าวอาตมะอีกแล้ว

อนึ่ง เธอพึงตรึกต่อไปว่า จะอย่างไรก็ตาม เทวดา นาค ปีศาจและภูติผีมีอยู่ รวมถึงพระพุทธรเจ้าทั้งหลาย พระผู้มีพระภาคทั้งหลาย ซึ่งรู้ถือว่าอาตมะมุ่งจิตใจไปที่การปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง ทำเช่นนั้นย่อมเป็นพยานให้อาตมะ ซึ่งมาอยู่ ณ ที่นี้ เพื่อปฏิบัติธรรมตามควรแก่ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในป่า ถ้าอาตมะคิดร้าย อาตมะจะไม่อาจอยู่ได้อย่างสะดวกสบายหรือปลอดภัย บัดนี้ อาตมะอยู่ในที่อันห่างไกลด้วยตัวคนเดียว อาตมะไม่ได้สมาคมอย่างใกล้ชิดกับใคร และไม่มีอะไรที่จะเรียกได้ว่า เป็นของตน บัดนี้อาตมะจำต้องรู้ถึงความรู้สึก ในทางเกลียด ในทางรำคาญและอื่น ๆ อาตมะต้องไม่เหมือนคนที่ชอบอยู่ในหมู่ หรือที่จิตใจอยู่ในความนิยม

ถ้าอาตมะพอใจเช่นนั้น อาตมะย่อมหลอกลวง เทวดา นาคและภูติผีปีศาจ และพระพุทธรเจ้าทั้งหลาย ย่อมไม่มีพระพุทธรประสงค์ที่จะเห็นอาตมะ ก็ถ้าอาตมะปฏิบัติชอบสมกับเป็นผู้อาศัยอยู่ในป่า บรรดาเทวดา นาค และภูติผีปีศาจย่อมไม่รังควานอาตมะและพระพุทธรเจ้าทั้งหลายย่อมทรงยินดีที่จะพบอาตมะ

ดูกร กัศยปะ เมื่อภิกษุอาศัยอยู่ในป่าอันวิเวก เธอควรทำกิจของผู้อยู่ป่า ดังนี้คือ

๑) เธอควรตั้งใจมั่นในอันที่จะรักษาลิขขาบททั้งหมดเพื่อนำไปสู่โมกษธรรม

๒) เธอย่อมรักษาศีลในทุก ๆ ลิกขาบท เพื่อให้ความคิด คำพูด และการกระทำของเธอบริสุทธิ์

๓) เธอย่อมไม่หลอกลวงหรือโอ้อวด

๔) เธอย่อมมุ่งเพียงสัมมาอาชีวะ

๕) เธอย่อมตั้งจิตในทางฌาน

๖) เธอย่อมภาวนาด้วยวิริยะอุตสาหะ

๗) เธอย่อมมุ่งไปในทางปล่อยวาง ในทางความสงบ ในทางดับทุกข์ เพื่อเข้าถึงพระนิพพาน

๘) เธอย่อมกลัวภัยในสังสารวัฏ

๙) เธอย่อมแลเห็นขั้นห้าว่าเป็นศัตรู เห็นธาตุสี่ว่าเป็นยาพิษ แลเห็นอาตมะนั้นทั้ง ๖ ว่าเป็นดังอาคารอันปราศจากผู้อยู่อาศัย

๑๐) เธอย่อมพิจารณาปัจจุสมุปบาททั้ง ๑๒ ข้อ

เพื่อปลดปล่อยทิวาสีได้จากสัสตวาทและ นัตติกา

๑๑) เธอย่อมพิจารณาถึงความเป็นศูนย์ในแต่ละสัตตะ ในแต่ละอัสตา ในแต่ละบุคคลิกภาพ และในละชีวิต

๑๒) เพื่อเธอจะได้เข้าใจว่าธรรมทั้งหลายปราศจากนิमितหมาย เพื่อเธอจะได้ปฏิบัติธรรมอย่างตั้งใจมั่น

๑๓) เพื่อลดกิจกรรมลงเรื่อย ๆ เพื่อปฏิบัติต่อวินัยกรรม

๑๔) เพื่อกลัวกรรมกิจต่าง ๆ ในโลกทั้งสาม

๑๕) เพื่อมั่นในการปฏิบัติธรรม ดังหนึ่งเพื่อรักษไว้ซึ่งศีระซึ่งกำลังถูกไฟไหม้

๑๖) เพื่อเจริญวิริยะบารมีเรื่อย ๆ ไปอย่างไม่ท้อถอย

๑๗) เพื่อพิจารณาให้เห็นสภาวะที่แท้ของรูปนาม เพื่อตรึกและตรองให้รู้ถึงเหตุแห่งทุกข์ เพื่อตัดเหตุแห่งทุกข์ จนรู้ถึงการดับทุกข์ ด้วยการดำเนินตามพระอริยมรรคอันจะนำไปสู่ความดับทุกข์

๑๘) เพื่อเจริญเมตตาบารมี

๑๙) เพื่อมั่นอยู่ในสติปัฏฐานทั้งสี่

๒๐) เพื่อเลี้ยวอุกถธรรม และเพื่อเข้าสู่กุศลธรรม

๒๑) เพื่อตั้งมั่นอยู่ในวิริยะทั้งสี่ เพื่ออิทธิบาททั้งสี่ จักอยู่ในอำนาจ

๒๒) เพื่อปกป้องกุศลมูลทั้งห้า และให้พลทั้งห้าอยู่ในอำนาจ

๒๓) เพื่อตื่นอยู่ในโพชฌงค์ทั้งเจ็ด

๒๔) เพื่อปฏิบัติตามอริยอัษฎางคิกมรรคอย่างเต็มที่

๒๕) เพื่อเข้าถึงฌานและสมาธิ เพื่อแยกแยะธรรมในรูปแบบต่าง ๆ อย่างกระจ่างชัดจนเข้าถึงองค์คุณแห่งปัญญา

ดูกร กัศยปะ ภิกษุผู้อาศัยอยู่ในป่าประดับตนด้วยหวัชข้อธรรมดังกล่าวแล้ว เธอย่อมอยู่บนภูเขาหรือในน้ำ โดยปฏิบัติธรรมตามหวัชข้อต่าง ๆ ทั้งยามตื่นหรือยามตึกโดยไม่จำต้องนอน เพื่อเธอจะได้มุ่งมั่นในอันที่จะเข้าถึงพระปรมาตถธรรม

ดูกร กัศยปะ ภิกษุผู้อาศัยอยู่ในป่า ย่อมเดินตามหนทางดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ไม่ว่าเธอจะอยู่ ณ ที่แห่งใด เธอจะไม่ยุ่งหมกด้วยผ้าอันประณีต เธอจะไม่เก็บหญ่

คามรอนั่ง เธอย่อมไม่นำมาซึ่งสิ่งของจากภิกษุคามวาสี หรือจากภิกษุผู้มาเยือน ณ ที่อันเปล่าเปลี่ยวนี้ ภิกษุผู้อยู่ ปาย่อมยินดี ในผ้าผ่อนที่พอแก่การคลุมร่างกายไว้ เพียง เพื่อมุ่นในการเดินตามทางของพระอริยมรรคเท่านั้น

ดูกร กัศยปะ ถ้าภิกษุผู้อยู่ป่า เข้าไปยังคามนิคม หรือนคร เพื่อภิกขาจาร เธอพึงตรึกว่า อาตมะเข้าไปเมือง หรือคามนิคมจากที่อันวิเวก เพียงเพื่อบิณฑบาต จิตของ อาตมะย่อมไม่พุ้งขึ้นหรืออับเนืองลง ไม่ว่าอาตมะจะได้ อาหารหรือไม่ก็ตาม ถ้าอาตมะไม่ได้อาหาร อาตมะก็จะ พอใจในผลของกรรมที่กระทำมาแต่ชาติปางก่อน ต่อแต่ นี้ไป อาตมะจะเจริญกุศลกรรมมัย ๆ ขึ้นด้วยวิริยะ อุตสาหะ เธอควรดำรงต่อไปด้วยว่า แม้พระตถาคตเจ้าบาง ครั้งก็ไม่ได้รับอาหารในการบิณฑบาต

ภิกษุผู้อยู่ป่าพึงประดับตนด้วยธรรมะก่อนออกไป บิณฑบาตในเมืองหรือในคามนิคม ต่อเมื่อมีธรรมกำกับ แล้ว เธอจึงควรไปบิณฑบาต ก็หวั่นข้อธรรมที่เธอพึง สำเหนียกคือ เธอจักไม่ยินดีหรือยินร้ายในรูปที่น่ารักหรือ น่าชัง เธอควรสำเหนียกไว้เช่นเดียวกันกับเสียง กลิ่นรส ฝนรู้พละ และธรรมารมณ์

เธอพึงป้องกันอายตนะไว้ไม่ให้ติดยึด เธอไม่ควร หอดสายตาไปไกลกว่าไม้ที่คอก เธอควรควบคุมจิตใจไว้ ได้ด้วยดี โดยยึดใจไว้กับธรรม ในขณะที่เพ่งธรรม เธอ ควรปฏิบัติตนด้วยการบิณฑบาต โดยไม่ให้จิตใจไปจด จออยู่ที่อื่น เธอควรเดินบิณฑบาตไปที่ละหลังคาเรือน โดยไม่ติดยึดในบ้านเรือนใดที่ใส่บาตร หรือเกลียดชัง บ้านเรือนใดที่ไม่ใส่บาตร ถ้าเธอไม่ได้รับอาหารบิณฑบาต แม้เดินไปกว่าสิบหลังคาเรือนแล้ว เธอไม่ควรกังวล เธอ ควรตรึกว่า พวกพราหมณ์และคหบดีไม่ให้อาหารเรา เพราะเขามีเหตุผลของเขา เราไม่ได้เคยติดยึดอาตมะ มียึดต้องเอยถึงว่าเขาจะคิดให้อาหารอาตมะ ดูกร กัศ ยปะ ถ้าภิกษุผู้อยู่ป่า คิดได้เช่นนั้น เธอย่อมไม่หวั่นเกรง ใด ๆ ในเวลาออกบิณฑบาต

ดูกร กัศยปะ เมื่อภิกษุผู้อยู่ป่าได้อาหารมาแล้ว ไม่ ว่าจะเป็นอาหารหยาบหรือประณีต เธอควรมองหาคน ยากจนในเมืองหรือในคามนิคม แล้วแบ่งอาหารกึ่งหนึ่ง ให้เขา ถ้าหาคนยากจนไม่พบ เธอควรตรึกว่า อาตมะ จะให้อาหารอย่างดีที่สุดที่รับบิณฑบาตมาแต่สรรพสัตว์ เมื่ออาตมะไม่อาจเห็นได้ด้วยดวงตา อาตมะเป็นผู้ให้

เขาเป็นผู้รับ

ดูกร กัศยปะ ภิกษุผู้อยู่ป่าควรกลับไปยังที่ที่วิเวก อันเธออาศัยอยู่ พร้อมทั้งอาหารที่หามาได้ เธอย่อมล้าง มือและล้างเท้า เธอย่อมจัดที่นั่งจากหญ้าคาที่หามาทำเป็น อาสนะ แล้วนั่งขัดสมาธิ และฉันภัตตาหารตามแบบอย่าง ของสมณะ โดยไม่ติดยึด ไม่เพ่งผยอง เกลียดชัง หรือ ขาดสมาธิก่อนฉัน เธอพึงตรึกว่า ในร่างกายของอาตมะ นี้ มีหนอนอยู่ราว ๆ แปดหมื่นตัว หนอนเหล่านั้นคงยินดี ที่ได้รับอาหารที่อาตมะกลืนกินเข้าไป อาตมะขอแบ่ง อาหารให้หนอนเหล่านั้น โดยที่เมื่ออาตมะได้เข้าถึงพระ สัมมาสัมโพธิญาณ ก็ขอให้หนอนเหล่านั้นได้รับส่วนจาก กุศลธรรมด้วยเช่นกัน

ดูกร กัศยปะ ถ้าภิกษุผู้อยู่ป่า ได้อาหารมาไม่พอ บริโภค เธอพึงตรึกว่า บัดนี้ร่างกายของอาตมะเบาบาง อาตมะจะได้ฝึกขันติธรรม เอาชนะความชั่วและจะถ่าย มูตรถ่ายอุจจาระออกน้อย อาตมะจะได้นอนน้อย และต้อง การน้อย ภิกษุพึงตรึกเช่นนั้นเอง ๆ

ดูกร กัศยปะ ถ้าภิกษุผู้อยู่ป่าได้อาหารมามาก เธอ พึงยินดีที่จะทำอาหารด้วยมือ ออกวางบนก้อนศิลา แล้ว ตรึกว่า อาตมะขอให้อาหารนี้แก่กนและสัตว์ป่า ขอได้ มากิน อาตมะเป็นผู้ให้ สัตว์นั้น ๆ เป็นผู้รับ

ดูกร กัศยปะ เมื่อภิกษุผู้อยู่ป่า สำเร็จภักติกแล้ว เธอพึงล้างบาตรและตากให้แห้ง แล้วล้างมือล้างปาก เธอ พึงผึ่งจีวร แล้วเดินไปยังที่วิเวก ตรึกตรองหวั่นข้อธรรม

ดูกร กัศยปะ ถ้าภิกษุผู้อยู่ป่ายังเป็นปุถุชน ยังไม่ ได้มรรคผลของการเป็นสมณะ เธออาจพบว่ามีเสือหรือ สุนัขป่ามาเยือน เธอไม่ควรสะดุ้งกลัว หากควรตรึกว่า อาตมะมายังที่เปลี่ยวนี้โดยอาตมะได้ละวางแล้วซึ่งชีวิต และร่างกาย แทนที่อาตมะจะกลัว อาตมะควรเจริญ เมตตา เพื่อเอาชนะความกลัวและความชั่วร้าย ถ้าเสือ หรือสุนัขป่ามาอาตมะและกินเนื้ออาตมะ อาตมะพึงตรึก ว่าอาตมะได้ประโยชน์ยิ่งนัก เพราะอาตมะอาจเอาชนะ เสียได้ ซึ่งร่างกายอันอ่อนแอเปลี่ยนนี้ โดยอาตมะได้ผล กรรมอันมั่นคง ก็ในเมื่ออาตมะไม่มีอาหารจะให้เสือหรือ สุนัขป่า สัตว์ป่านี้นคงมีความสุขแล้วที่ได้กินเนื้อหนังของ อาตมะ ดูกร กัศยปะ ภิกษุผู้อยู่ป่าควรสละร่างกายและ ชีวิตโดยวิธีนี้ เมื่อเธอปฏิบัติธรรมอย่างถูกต้องตาม สมควรของผู้ถือการอยู่ป่าเป็นวัตร

ดูกร กัศยปะ เมื่อภิกษุผู้อยู่ปาดำเนินตามรอยแห่งการปฏิบัติธรรมสำหรับผู้อยู่ปา อมนุษย์ย่อมมาหา ในรูปทั้งดงามหรือน่าเกลียดกลัว เธอไม่ควรตรึกไปในทางที่รักหรือที่ชัง

ดูกร กัศยปะ ถ้าเทวดาที่เคยเฝ้าพระพุทธเจ้า มาอยู่ที่ที่ภิกษุผู้อยู่ปาอาศัยอยู่แล้วถามปัญหาขึ้น เธอควรอธิบายธรรมให้เทวดาอย่างดีที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้จากที่เธอได้เรียนรู้มา ถ้าเธอไม่อาจตอบปัญหาที่ยากเกินความสามารถของเธอ เธอก็ไม่ควรหึงผยอง หากควรบอกไปว่าอาตมะเรียนรู้นาน้อย ขออย่ารังเกียจอาตมะเลย ต่อแต่นี้ไปอาตมะจะศึกษายิ่ง ๆ ขึ้น จนเข้าใจพุทธธรรมอย่างแท้จริง เพื่อตอบปัญหาได้หมดทุก ๆ ข้อ และเธอควรขอให้เทวดาสอนเธอ โดยบอกว่า ขอให้เทวดาได้สอนอาตมะด้วย เพื่ออาตมะจะได้รับเอาไปศึกษาเพื่อปฏิบัติ ควรสัทพ์ไปด้วยว่า ขอเทวดาอย่าปฏิเสธคำของอาตมะเลย

ดูกร กัศยปะ ภิกษุผู้อยู่ปา ซึ่งปฏิบัติธรรมตามครรลองของผู้อยู่ปานั้น ควรฝึกไว้ให้ตรึกไปในแนวนี้ว่า ดันหญฺ้า ดันไม้ กระเบื้อง และคิลา ย่อมไม่มีนายที่คอยบังคับบัญชาอยู่ภายใน อย่างเป็นอิตตา อย่างเป็นเจ้าของฉันใด ร่างกายก็ฉันนั้น ไม่มีอิตตา ไม่มีชีวิต ไม่มีบุคลิก อันเป็นเอกลักษณะ ไม่มีสัสตตะ ไม่มีการขัดแย้งใด ๆ ร่างกายเกิดขึ้นจากปัจจัยหลายประการประกอบกัน ถ้าอาตมะตรึกตรองได้ดีในแนวนี้ อาตมะย่อมไม่เข้าถึงมิจฉาทฐิ ภิกษุผู้อยู่ปาควรคิดถึงคำสอนในเรื่องศูนย์ตา เอกัคคตา และอภินิวกิย

ดูกร กัศยปะ เมื่อภิกษุผู้อยู่ปาปฏิบัติตนตามสมควรของผู้อยู่ปา เธอย่อมเห็นได้ว่า ผลไม้ รากไม้ ดันหญฺ้า และตันไม้ เกิดขึ้นจากปัจจัยหลาย ๆ อย่างรวมตัวกัน และก็ปาสสนาการไปเมื่อปัจจัยนั้น ๆ แดกสลายไป สิ่งที่เราเห็นได้เหล่านี้ไม่มีเจ้านายที่คอยบงการอยู่ภายใน ไม่มีกู หรือ ของกู ไม่มีการขัดแย้งใด ๆ มันเกิดขึ้นตามธรรมชาติ และก็ดับไปตามธรรมชาติ ไม่มีตัวการที่เกิดขึ้นและดับลงเอง

ดูกร กัศยปะ ดูกดังตันหญฺ้า ดันไม้ กระเบื้อง คิลา ซึ่งไม่มีตัวตน ไม่มีเจ้านาย ไม่มีเจ้าของ นี่ฉันใด ร่างกายก็ฉันนั้น ไม่มีตัวตน ไม่มีเจ้านาย ไม่มีเจ้าของ ไม่มีสัสตตะ ไม่มีการขัดแย้งใด ๆ ธรรมทั้งหลายเกิดขึ้นเพราะปัจจัย

ต่าง ๆ รวมตัวกันขึ้นแล้ว ก็ดับลงตามกำหนดของมัน โดยแท้ที่จริงแล้ว ไม่มีธรรมะที่เกิดขึ้นหรือดับลง

ดูกร กัศยปะ ภิกษุผู้อยู่ปา พึงตรึกตรองธรรมดังกล่าว เวลาเธออยู่ในที่อันวิเวก

ดูกร กัศยปะ ภิกษุผู้อยู่ปาปฏิบัติตนตามนี้ ย่อมได้รับมรรคผลจากการเป็นสมณะโดยเร็ว ถ้าเธอเดินตามทางของสาวกยาน ถ้าเธอเข้าไปไม่ถึงมรรคผลของความเป็นสมณะในชาตินี้ เธอย่อมจะเข้าถึงที่สุดโดยตัดกิเลสได้อย่างสิ้นเชิง เมื่อได้เห็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง สององค์ หรืออย่างมากก็สามองค์ ถ้าเธอปฏิบัติตามโพธิสัตตยานในชาตินี้ เธอจะเข้าถึงการไม่เกิดขึ้นของธรรมทั้งหลาย และจักไม่มีอะไรกีดขวางธรรม เธอย่อมจะได้เห็นพระพุทธเจ้าในอนาคตอย่างไม่พึงต้องสงสัย และเธอจะเข้าถึงพระสัมมาสัมโพธิญาณอย่างรวดเร็ว

เมื่อพระบรมศาสดาตรัสข้อความในพระสูตรอันว่าด้วยภิกษุผู้อยู่ปานั้นจบลง พระภิกษุทั้งหลายร่ำยองค์สามารถตัดกิเลสจนเป็นสมุทเทพประหาร และเข้าถึงนิมกขธรรมในที่สุด.

สารสยาม

สารสยาม

หนังสือพิมพ์รายเดือนขนาดแทบลอยด์ (๑๐ หน้า)

เพื่อสื่อข่าวในแวดวงหนังสือ วรรณศิลป์ และรายงานข้อเท็จจริงในประเด็นที่ด้วยศาสนธรรมในวงศานิตยา บริโภคนิยม โดยเฉพาะการประมวลคิดไปสู่การปฏิบัติ

ฉบับล่าสุด ๑๕ กันยายน ๒๕๕๓ พบกับ

มหากาพย์เสนาทนต์ของ อัครโมหะ : กุณดา กุศลสย วิจารย์
ธรรมสังเสริมการจัดจำหน่ายหนังสือ : สัมภาษณ์วินัย ชาตินันต์
ความเป็นผู้มีอาณัติ ความมั่งคั่งที่แท้จริงของชาติ : พิโธธร รอสลัก

บอกรับสมาชิก

○ ๖ เดือน (๖ ฉบับ) จำนวน ๕๐ บาท

○ ๑ ปี (๑๒ ฉบับ) จำนวน ๑๐๐ บาท

ส่งรษณานิติ ดันแลกเงิน เชิด ส่งจ่ายพรพจน์ เวรมสินธุ์ ปณณมหาไทย

หรือโอนเงินเข้าบัญชีอมทรัพย์ ธนาคารกรุงไทย สาขาเสาชิงช้า

ชื่อบัญชี สารสยาม หมายเลข ๑๕๔-๑๐๒๐๖๐-๐ พร้อมส่งใบฝากเงินธนาคาร ฯลฯ
มาที่ สารสยาม ๑๑๓-๑๑๕ ถ.เพ็ญนคร (ตรงข้ามวัดราชบพิธ) เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๖
โทร ๒๒๕-๖๕๕๓๓-๕ แฟกซ์ ๒๒๕-๖๕๕๓๕